

II. rész

A Háború Hajnala

3. fejezet

Mesteri Színjáték

Csak egy pillanat volt az egész. Mindössze eddig lehetett látni Dalen üzenetét a szürkés árnyalatú termináljának kijelzőjén, hiszen a rodián azonnal bezárta az azt tartalmazó ablakot, amint meghallotta Aleya szelíd lépteit, melyek egyre közelebb hallatszottak háta mögül. A beszivárgó valószínűleg nem is volt tudatában lelepleződésének.

Rá sem hederített a mögötte alig egy lépésre megálló twi'lekre, aki teljesen biztos volt a látottakban, az a röpke másodperc nem csak arra volt elég számára, hogy elolvassa, de döntése meghozatalához is elégségesnek bizonyult. A Köztársaságnál hadbírótság elé állítanák és bebörtönöznék tettéért, de pechjére a birodalmiaknál másképp működtek a dolgok.

Errefelé az árulókat helyben kivégezték, nem kellett tárgyalás, bírósági végzés, elég volt egy magas rangú személynek rábólintania s a mögötte álló Sith teljességgel eleget tett a feltételeknek és most haragosan szelte keresztül a rodián hátát, vörösösen izzó fénykardjának egyetlen nyers mozdulatával. Az addig mit sem sejtő Dalen most döbbenet szegte rovarszerű szemeinek vérbefagyott tekintetét a mellkasából kiálló pengére, majd hanyatlott a padlóra s minden elsötétült körülötte. Haláltusa épp olyan rövid volt, mint üzenete.

Aleya csak egy diadalittas pillantást vetett holttestére, sárgásan izzó szemeinek hataloméhes tekintetével, majd a felé meredő lézerkarabélyok csöveinek sokaságával találta szemben magát, Travis pedig majd felrobbant haragjában. Hiszen egyedül csak a twi'lek tudott a rodián árulásáról, s gyors reakciója indokolt volt ugyan, de derült égből érkezett villámcsapásként sújtott alá környezetére. Tökéletes volt az idő némi magyarázkodásra.

- Áruló volt, figyelmeztetni akarta a köztársaságiakat a bombázásról – jelentette ki magabiztosan Travis szinte már lángoló szempárja felé tekintve, kinek tisztán érezte féktelen haragját, mintha éppen most húzták volna keresztül számításait.

- És ezt onnan tudod, hogy...?! – förmedt rá a Sith sötét nagyura haragosan, emberei azon sem lepődtek volna meg, ha most azonnal nekirontott volna, talán még ő maga sem.

- Láttam a kérdéses üzenetet a terminálján, de megakadályoztam, hogy elküldje. Többé már semmiről sem tájékoztathatja feletteseit. Ha nem hiszed el...

- Tudom – vágta rá azonnal Travis. – És szerinted mégis miért akarta figyelmeztetni a köztársaságot?

- Mert az ellenségnek dolgozott? – a twi'lek csak ekkor vette észre, hogy még mindig aktíválva volt fényszabalyja. A mondat végeztével azonnal lekapcsolta a vörösösen izzó pengét, majd az övére csatolt tokjába helyezte fegyverét, melynek most friss vér tapadt markolatához. Az öt körülálló rohamosztagosok csak ekkor nyugodtak meg és eresztették le sugárvetőiket, valamint a többiek is lecsillapodtak a közvetlen krízis véget érte láttán.

Mindenki, Travis kivételével, aki csak a fejét fogta egy kis ideig, majd egy fájdalmas sóhajtást követően érezte készen magát párbeszédük folytatására.

- Mert nekem dolgozott, te szerencsétlen... Szerinted egy percig is kihúzta volna itt, ha tényleg áruló lett volna? Azt hiszed, nem vettem volna észre, hogy valaki minden tervünket folyamatosan közli az orrom előtt? Ennyire vaknak tartanál?! – ekkor szemei olyan intenzitással izzottak fel, mintha pusztá tekintetével akart volna kárt tenni a twi'lekben.

- Sajnálom mester – felelte ekkor Aleya ráébredve szörnyű hibájára. – Én csak azt hittem, hogy... – a férfi csak ekkor tudott felülemelkedni hirtelen jött indulatán. Tudta, hogy egyedül ő volt ismeretében Dalen tevékenységének. Mi mást várhatott volna?

- Nos... – sóhajtott fel ismét, lecsillapodva valamelyest. – Most már mindegy, de legközelebb igazán rákérdezhetnél – ekkor a helyiségben tartózkodó rohamosztagosok egy kis csoportja felé fordította hátborzongató pillantását. – Valaki eltakarítaná innen? – a három szem klón bólintott egyet, majd megragadta Dalen élettelen testét és a kijárat felé kezdték vonszolni azt, miközben annak vére jó vastag csíkot húzott a frissen tisztított padlón – bár a fénykard általában nem okoz vérző sebeket, most különös mód, mégis így történt.

- *Most mitől lett volna olyan lehetetlen felemelni?* – áradt szét e gondolat Travis elméjében. Úgy tűnik, ez sem volt az ő napja.

Persze semmi volt újdonsült foglyaik első napjához képest, akik el sem tudták képzelni mi vár rájuk, ha egyszer kikerülnek celláikból. A korábbi csata folyamán mesebesült két Jedi mostanra már nagyjából helyre hozta magát az Erő segítségével, és most menekülési esélyeiket latolgatták.

Mivel az univerzum e misztikus energiája útján sehogyan sem tudtak kapcsolatba lépni egymással és úgy vélték, egy elég jól őrzött helyen tartózkodnak – ugyan mindössze két szem klónt láttak szemeikkel – az egyszerű kézjelek mellett döntöttek. Csak az volt a gond, egyikük sem volt jártas ezek leolvasásában. De Tau'Naala mester fejének ingatása elég egyértelmű volt a túloldalon álló, nő nemű twi'lek számára, hogy megértse, esélyük sem volt a kijutásra.

Elvégre egy árva fénykardjuk sem volt, és azzal is jó, ha a hangárig sikeresen elverekednék magukat. Ott pedig százával hemzsegnek majd a jól képzett katonák, képtelenség lenne elkötni egy hajót, amellyel elhúzhatnák a csíkot. Ekkor bakancsok dobogásának zöreje törte meg gondolatmenetüket. S a húszas éveik elején járó Lyn Setaa most hat, szoros alakzatban masírozó rohamosztagost pillantott meg zöld szemével, akik celláik felé masíroztak.

- *Eljött volna az idő?* – visszhangzott tudatában és érezte, hogy Naala is hasonlóképp vélekedett. Mindketten úgy vélték a katonák Darth Travis színe elé állítják majd őket, hogy a Nagyúr személyesen végezhesse ki őket otthona kényelmében.

- *Hogy ki találta ki ezeket a „különleges” hadgyakorlatokat?* – csattant fel a feléjük induló katonák egyike. – *Mi értelme van az egésznek?*

- *A parancs, az parancs – vágta rá a mellette haladó közömbösen.* – *De azt én sem értem, hogy miért kell kiüríteni a fél hangárt, épp amikor értékes foglyaik vannak... de kit érdekel. Nem én leszek az a szerencsétlen, aki negyedmagával őriz majd, úgy ötven kompot... –* eközben épp a togruta cellája mellett haladtak el, megnyugtatta párosukat. Nem értük jöttek.

- *Egyébként öt nap múlva tényleg porig bombázzuk Rylothot?* – vetette fel az elől haladó rohamosztagosok egyike Lyn zárkájához érkezve.

- *Remélem is, gyűlölöm azokat a mocskokat. Ha Travis kiadja a parancsot, én az első sorból figyelem majd, ahogyan hamuvá égetnek mindenkit...*

Lyn nem sejtette, hogy a sarkon beforduló hat rohamosztagos egyenesen Rea cellája felé vette az irányt. De Tau mester érezte tanítványa félelmét annak fiatal elméjében, amely a klónok betoppanásának pillanatában támadt lelkében. Tudta, hogy mi következik majd, de semmit sem tehetett ellene. Csak azt kívánta, bárcsak több ideje lett volna felkészítenie növendékét az előtte állókra, mielőtt végleg elszakítanák tőle.

- *Kifelé!* – förmedt rá az egyik rohamosztagos az ifjú padawanra, amint lekapcsolta a celláját biztosan övező vörösösen izzó energiamezőt és felé tartotta fegyverét, görcsösen a ravasz köré csavarva mutatóját. De a halálra rémült lány nem mozdult. Minden elhatározása és lélekjelenléte ellenére földbe gyökereztek lábai félelme közepette.

- *Gyerünk már!* – csattant fel a másik egy éles mozdulatot téve lézerkarabélyá rideg csövével. – *Nem érünk rá egész nap – Rea csak ekkor emberelte meg magát valamicskét, majd esélyeit kezdte latolgatni támadói ellenében, de nem jutott gondolatmenete végére.*

- *Helyben is agyonlőhetünk, ha akarod – jelentette ki egy másik katona halálnyugalommal, pedig ez teljesen ellenkezett utasításaikkal. De Rea bevenni látszott a csejt.*

Szikla szilárd elhatározása ellenére mégsem tudott csak úgy rájuk rontani és becsülettel meghalni, mint tervezte. Pedig tudta, hogy rosszabb lesz, ha a túloldalon kerül rá sor, viszont mégsem állt még készen és az átlagembereknél teljesen természetes módon próbált cselekedni: minél tovább életben maradni. A katonák megkönnyebbülve figyelték, ahogyan nehéz szívvel ugyan, de kisétált a zárkából.

Útja egy örökkévalóságnak tűnt számára, pedig egy percnél sem tartott tovább. Szinte már érezte, ahogyan minden egyes lépte egyre nehezebbé, egyre fájdalmasabbá vált számára, ahogyan az Erőben lakozó zavar központja, Travis felé közeledett.

Az örökké tartó séta mégis egy szempillantás alatt foszlott szerte, amint kinyílt a híd bejáratának vaskos duracélajtaja, majd a Nemezis roppant vezérlőhelyiségének körvonalai rajzolódtak ki reszkető szempárja előtt. És borzalmas látvány fogadta.

A padlón frissen kiontott vér kígyózott, ahogyan három rohamosztagos egy szerencsétlen rodián holttestét vonszolta ki a túloldalra. De az ott tartózkodók rá sem hederítettek, mintha egy hétköznapi látvány szemtanúi lettek volna. Még egy árva takarító sem sietett oda.

Alighanem így járt az, aki nem tett eleget a Sith kívánalmainak. Legalábbis ő ezt szűrte le a látottakból, majd folytatta környezetének egy pillanat erejéig tartó felmérését. Egy vörös bőrű twi'leken akadt meg következőleg kék szemeinek félelemmel teli pillantása. Ránézésre meglehetett mondani, hogy a nőt átjárta a sötét oldal. Látszott a gonoszság szemeiben.

Ezzel párhuzamosan tűnt fel neki a hasán húzódó mély heg. Bizonyára egyik társa vérének kiontása közben szerezte, amikor a ranglétrán próbálta magát felküzdeni. Vagy talán egy útjába kerülő Jedi lovag utolsó elkeseredett mozdulata lehetett, mielőtt kioltotta volna életét. Ahogyan emelte onnan szemeit máris a twi'lek kardjának markolatán megcsillanó friss vér ragadta meg tekintetét. Nyilván Travis utasítására végzett a rodiánnal, gondolkodás nélkül.

Rea bele sem mert gondolni, hogy miért. Milyen kis hibát vétetett a szerencsétlen, amiért ezt érdemelte? Vagy talán nem is tett semmit és pusztá szórakozásból oltották volna ki az életét? Ekképp vélekedett, amikor Travisra esett pillantása, maga a gonosz megtestesítőjére.

Kinek testét teljes egészében fekete ruhadarabok fedték és arcát egy szürkés színű maszk takarta. Egyedül sárga szempárjának felé meredő pillantása látszott mögüle, amelyből csak úgy sugárzott Jedik iránt érzett gyűlölete. A lány úgy vélte, az egész háború az ő beteg szórakozását szolgálja és a szeretet, valamint a kedvesség legkisebb szikrájától is mentes volt élete folyamán. Ha tudná, mekkorát tévedett...

- Ah, épp a legjobbkor – jelentette ki a Sith sötét nagyura fennhangon, a lány felé irányozva tekintetét.

- Ki a fene ez? – szólalt fel a fenyegető twi'lek, szintén felé irányozva sárga szempárját, a helyiségben tartózkodókkal egyetemben. Travis a fiatal togruta helyett is válaszolt.

- Ő itt Darth Traya, az új tanítványom, ő lesz majd aki... – kezdte a Sith gondosan előkészített beszédét, de Rea habozás nélkül szakította őt félbe.

- Sosem leszek a tanítványod! Én Jedi vagyok, inkább a halál... – ekkor mindenki felé szegezte fegyverét, Aleya pedig azonnal kibontotta fénykardját, részegezve annak vörösesen izzó pengéjét.

- Ezen könnyedén segíthetünk – jelentette ki fennhangon, de csodálkozott rajta, hogy Travis még most sem mozdult. Ehelyett hátborzongató kacaja töltötte meg a levegőt, ahogyan a tisztak egyike felé fordította pillantását.

- A flotta a helyén van már?

- Igen, nagyuram. Bármelyik pillanatban megkezdhetjük az orbitális bombázást – vágta rá a tiszt látszólag érzelemmentesen.

- Bombázást?! – csattant fel Rea idegesen. Bármennyire is félt, akárhány sugárvető meredt is most felé, ezt nem hagyhatta szó nélkül.

- Igen, hamarosan hamuvá égetjük Ryloth felszínét – jelentette ki Travis széles mosollyal az arcán, melyet teljességgel elfedett álarca.

- De akkor megöltök mindenkit! Az nem lehet... – egyszerűen nem volt hajlandó elhinni, hogy egy Sith – bármilyen gonosz is legyen – szemrebbenés nélkül képes legyen elrendelni az ilyet.

- Miért is nem? – förmedt rá Travis látszólag idegesen. Pedig teljesen nyugodt volt, pontosan a tervei szerint haladt a párbeszéd.

- Mert ez nem helyes. Nem tehetsz ilyet! – ekkor tisztán látszódott haragja szemeinek még mindig riadt pillantásában. Szinte őrjöngött legbelül.

- Hidd el, teljességgel lehetséges. A flottám a helyén van, csak egy szavamba kerül és egyszer és mindenkorra eltörlik a lakosságot – ennek hallatán Rea belátta, hogy ez így nem fog működni és úgy döntött, taktikát vált, majd Aleya felé fordította tekintetét.

- Te twi'lek vagy, tenned kell valamit! Hamuvá fogják égetni az otthonod! – rivallt rá már szinte fenyegetően. Most azonnal kész lett volna magát rávetni bármelyikükre dühében, ha csak egy hajszálnyi esélye is kínálkozott volna a túlélésre.

- Hát aztán? – felelte Aleya közömbösen. Neki mindegy volt hány ártatlant mészárolnak le vagy döntik romba életét, őt csak a hatalom érdekelte. Nem úgy, mint Travist, akit ugyan nagymértékben határozott meg bosszúvágya, de fontosabb dolgokat is szem előtt tartott. Hiszen tudott várni, ráért még elpusztítani Rylothot. Egyébként is a jövő héten tervezte.

- Látom mindenképp meg akarod akadályozni. Nem igaz? – eközben felegyenesedett székéből és bakancsainak dobogása közepette közelített Rea felé.

- Igen – felelte a lány, már érezte, hogy mire megy ki a játék. Viszont nem volt választása, nem, ha ennyi élet forgott kockán, minthogy belemenjen.

- Ezt sajnos nem teheted meg, nem a Jedik oldaláról. De ha a tanítványom lennél, már eleget érne a szavad, hogy elejét vehesd a pusztításnak – jelentette ki fölényesen, már órák óta várta, hogy kimondhassa ezt.

- Hogy micsoda?! – csattant fel idegesen, pedig előre tudta, hogy eljön ez a mondat. Mégsem tudott felkészülni rá. Valamint a helyiségben tartózkodók sem, akik most csak lestek döbbenetük közepette. Egy Jedi fog mászkálni a hajón?

- Jól hallottad, Rea. Allj át a sötét oldalra és szolgálj mellettem, vagy pedig halj meg Ryloth teljes lakosságával együtt. Tudván, hogy milliók élete szárad majd lelkeken, csak rajtad áll. Azt ajánlom, jól gondold meg döntésedet.

Ekkor mintha megállt volna körülötte az idő sebesen forgó kereke. Élete legfontosabb döntését kellett meghoznia, méghozzá egy szempillantás alatt. A kódex, valamint mesterei tanítása szöges ellentétben volt mindkét alternatívával. Hiszen egy Jedi semmi esetre sem adhatja át magát a Sithek akaratának, de azt sem engedheti, hogy ártatlanok élete száradjon a saját önzésén – hiszen szerintük önzés, ha valaki a saját életét választja millióké helyett.

- Rendben, megteszem – válaszolta végül bizonytalanul, hangja szinte remegett, de nem tehetett mást. Túl sok élet múlt döntésén, s így talán még segíthet is mesterén. Vagy talán jó irányba terelhetné a dolgokat, hiszen hallotta Darth Vader történetét. Talán... de ekkor ráébredt ezek csak kifogások, melyekkel az igazi okot leplezte: nem akart meghalni.

- Bölcs döntés, ifjú tanítványom – nevetett fel Travis önelégülten, majd egy fényszablyát húzott elő köpenyének csalóka leple alól, de az nem a sajátja volt. Történetesen még Reától vette el, amikor ájultan hevert a talajon, s most visszanyújtotta neki. De a lány csak ki habozás után vette el azt.

- És mi van az esküvel... vagy...? – értetlenkedett, teljesen másképp képzelte el ezt a pillanatot az általa hallottak alapján. Ezerszer könnyebben ment, mint azt hitte.

- Nincs szükség rá – felelte Travis. Sosem lelkesedett a számára oly értékes idő pazarlásának ilyesfajta formájáért. Mindenképp idő kell majd neki, hogy átfordítsa a togruta lelkét. Egy hamis eskü semmit sem számított. – A mai naptól fogva a neved Darth Traya és engedelmes tanítványom leszel a lovaggá ütésed pillanatáig. A kardod pengéje még kék, de erről rövidesen gondoskodunk. Mivel váratlanul ért érkezésed egyelőre nincs végleges szállásod. De a B fedélzet 322-es kabinja biztosan eleget tesz majd a feladatnak.

Rea csak némán állt egy ideig, egyszerűen nem tudta, mit is mondhatna, de nem is vártak tőle feleletet. Hiszen az egyébként sem lett volna őszinte, még nem.

- Elmehetsz – törte meg a Sith sötét nagyúra a kibontakozó csendet. – Ha akarsz, az örök szívesen a szállásodra kísérnek.

- Magam is odatalálok – vágta rá a lány, majd kiviharzott a helyiségből. Travis már az elején megmondta az embereinek, hogy ez lesz. Ezért tudta, hogy senki sem tartóztatja majd fel. Persze a lelkükre kötötte, hogy ne engedjék a létfontosságú rendszerek közelébe, ha netán valami meggondolatlanságra adná a fejét.

- Oké, ezt meg se hallottam – jelentette ki Aleya, amint az ifjú „Sith” elhagyta a helyiséget. Szinte hihetetlennek tartotta, hogy hét hosszú év elteltével még, a legapróbb mértékben sem tud kiigazodnia rajta. – Te most hagyod, hogy egy Jedi szabadon mászkáljon a fedélzeten?

- Úgy tűnik – vágta rá nemes egyszerűséggel.

Reának azonban esze ágában sem volt a szállására menni, ehelyett egyenesen mestere felé vette az irányt. Ő ugyan biztonságban tudhatta magát egy időre, de mentora élete még mindig veszélyben forgott. Nem volt szüksége útmutatásra, hogy odatalálhasson, tisztán érezte jelenlétét. Alig néhány percbe telt csak bele, mikorra rátalált.

Az egyik összekötő folyosó fala felől emelte mestere, valamint a másik Jedi felé két szemének kíváncsi tekintetét és meglepetten tapasztalta, hogy csupán két rohamosztagos őrizte a flotta valószínűsíthetően legértékesebb foglyait. Ráadásul az egyikük épp elhagyni készült posztját, társa pedig kíváncsian szólt utána, mint az ellépett mestere energiacellájától.

- Most meg hova mész?

- Éhes vagyok, megnézem, mi akad az étkezdében – vágta rá közömbösen a klón, fél méterrel megtorpanva a kijárat előtt.

- De nem hagyhatjuk el a posztunkat. Mi van, ha megszöknek a Jedik, amíg én egyedül őrökölök?!

- Ha annyira meg akarnának szökni, mi már nevetve fejbe lőttük volna magunkat a sugárvetőinkkel. Ezek Jedik, kedvük szerint szórakoznak velünk, közönséges klónokkal – ezzel a mondattal remek ötletet adott az eddig tanácstalan Rea számára.

- Vele mész – suttogta alig hallhatóan egy furcsa kézmozdulat közepette. Még sosem csinált ilyet azelőtt, de mindig is így végezte ezt mestere, ahányszor beléjük akart kötni pár rosszarcú figura Coruscant alvilágának rengetegében.

- Várj, veled megyek – szólt utána a kiszemelt klón társának, majd közösen indultak az étkezde felé. A két Jedi egy pillanatig nem értette, hogy mi történt, de rövidesen rájöttek, amint megéreztek Rea jelenlétét.

Aki nem sokat teketóriázott. Azonnal odarohant hozzájuk, amint a két rohamosztagos tovatűnt a folyosók egyikén, majd egy laza kézmozdulattal készítette az Erőt valamennyi cella energiamezejének deaktiválására. Mestere azonnal kiszaladt onnan, majd felé emelte szemének örömteli pillantását. Nem hitte volna, hogy még valaha is láthatja növendékét.

- Rea, jól vagy? Mi tettek veled? – csak ezek a gondolatok járták át elméjét azóta, önmagáért nem is aggódott különösebben.

- Jól vagyok, mester, nem bántottak – felelte látszólag örömteli arccal, de jól tudta, hogy ez koránt sem fog így maradni. Számos horrorfilmbe illő történetet hallott már az előtte állókról.

- Hála az égnek, ki kell jutnunk innen! Azok az örök bármikor visszatérhetnek.

- Sajnálom, de én nem mehetek veletek – az igazi okot nem merte elmondani, így is túl sokat kockáztatott. Mi van, ha Travis azonnal elpusztítja Rylothot, amint tudomást szerez a szökésről? Viszont abban biztos volt, hogy ha velük megy, ez biztosan bekövetkezik majd. – Valakinek muszáj elterelnie a figyelmüket, amíg eljuttok a hangárig.

- Majd én – vágta rá Tau mester. – Túl sok áll még előtted ahhoz, hogy így végezd.

- Téged megölnének, mester. Nekem nem esik bántódásom – azt hitte a szíve szakadt meg e mondat elhangzásakor, de egy könnyesebb biztosan elhagyta szempárját.

- De... – hitetlenkedett az idősebbik togruta, viszont Lyn kénytelen volt félbe szakítani mondandóját.

- Okkal zárták külön cellába – mutatott rá a nyilvánvalóra. – Travis nem megölni akarja, hanem a saját pártjára állítani. Éppen ezért fontos neki, megérezné a jelenlétét a hangárban és akkor azonnal lebukunk. Sajnálom, Naala, de most nélküle kell mennünk.

- Nem hagyhatjuk itt! – tört ki a tapasztalt mester elkeseredettségében.

- De muszáj! Nézd, neki nem lesz baja, még visszajöhetünk érte. De figyelmeztetnünk kell a tanácsot, szólnunk kell a Köztársaságnak, és egyedül képtelen vagyok kijutni innen – Tau azonban nem válaszolt, képtelen volt dönteni. – Mennünk kell! – Rea is bólogatott, ha bizonytalanul is.

- Legyen hát – egyezett bele végül élete legnehezebb döntésébe, majd tanítványa felé fordult. – Tarts ki! Visszajövünk érte, ígérem... – ekkor bakancsok heves dübörgése visszhangzott a távolból, véget ért a búcsú pillanata.

- Erre még szükséged lesz – közölte a lány, miközben felé nyújtotta fényszabályját. Mestere bólintott egyet köszönete kifejezésékképp, majd társával együtt megindult a hangár felé és rövidesen továtúntek a folyosók rengetegében.

Rea tudta, hogy végük, ha most fedezik fel a szökést. Éppen ezért fel kellett tartania a felé tartó rohamosztagosokat, de hogyan? Végül a legkézenfekvőbb megoldás mellett döntött, elvégre most már Sith volt, legalábbis elméletben. Ideje volt, hogy a gyakorlatban is megtapasztalja, mivel is jár a „Darh” jelző.

- Állj! – förmedt rá a folyosóba éppen befordulni készülő klónokra, akik csak néztek döbbenetükben. Rea pechjére ugyanis azon kevesek közé tartoztak, kik az ég-világon semmit sem tudtak Travis tervéről, vagy bármi egyébéről.

- Mi az, hogy állj? Te takarodj innen, amíg szépen mondom! – fenyegette az egyikük felé tartva sugárvetőjét. A másik csak nevetése visszatartásán fáradozott. Rea azonban egyáltalán nem rettent meg tőle és most fenyegetően förmedt rá rendje halálos ellenségére.

- Az én nevem Darth Traya, Travis tanítványa vagyok és most vagy visszamentek a szállásokra, vagy a mesteremmel gyűlik meg a bajotok! – egy röpke pillanatot követően körvonalazódott benne, hogy nem igazán hatotta meg őket kis előadása és tán harcra is került volna a sor, ha nem veti ara a sors Emmersont, aki teljességgel képpen volt a mai nap eseményeivel kapcsolatban.

- Tegyétek, amit mond! – förmedt rá a két üresfejűre. – Tényleg ő Travis új tanítványa – ennek hallatán a két rohamosztagos szó nélkül elsétált, távol maradva a már üresen álló celláktól, a togruta legnagyobb meglepetésére. Viszont most újabb problémával szembesült.

Hogy rejtve maradjon a szökésben játszott szerepe, minél hamarabb a szálláshelyére kellett mennie, viszont fogalma sem volt, hogy hol is volt az. Szerencsére épp akadt egy segítőkész rohamosztagos – Emmerson – a közelben, akitől megkérdezhetette.

- Nem tudod, hol van a B fedélzet 322-es kabinja? – erre az csak kíváncsian pillantott vissza rá barna szemével. – Új vagyok itt, és azt hiszem... eltévedtem.

- Akkor teljesen rossz irányba mentél, a hajó túloldalán van. De szívesen odavezetlek, ha akarod – felelte készségesen, de még a hülye is megmondta volna, hogy rejteget valamit az ifjú hölgy. Minden esetre tette, amit mondtak neki, és rövidesen el is érték a kérdéses kabint, amely látszólag már előre be volt rendezve számára. Még egy épp Reára méretezett sötétszürke szövetruha is ki volt készítve az eredetileg két főre szabott ágy mellé, egy fénykarddal egyetemben.

Amint Emerson elballagott volna, a lány nem tudta megállni, hogy ne tegye fel az út közben felmerülő kérdést.

- Azt mondtad, hogy Travis legújabb tanítványa vagyok. Mi történt az előzővel? – ekkor eltorzult a férfi eddig látszólag kedves arca és csak egy mély sóhajtás után válaszolt.

- Meghalt, pár nappal ezelőtt – eközben pusztá arckifejezése is jól mutatta, hogy inkább ne hozza fel ezt a témát a jövőben, különösen új mestere előtt ne. – Azóta Travis mintha már nem lenne ugyanaz, ezért azt javaslom légy türelmes vele. Közelebbről megismerve nem is olyan vészes, de idővel biztosan rájössz majd...

Másnap egy teljesen átlagosnak tűnő reggel virradt az űr hidegében némán veszteglő Nemezis fedélzetére. Szokás szerint már mindenki a hídon tartózkodott Travis belépésekor, de ismételten eddig volt átlagosnak mondható a mai nap. Ugyanis a Sith szokásos öltözete nélkül érkezett. A fekete köpenyek, kesztyűk, súlyos bakancs és a számára hátborzongató tekintet kölcsönző maszk nélkül lépett be a roppant méretű helyiségbe. Unta már régóta viselt álcáját.

Ehelyett jóval szabadabban öltözött, mindössze egy egyszerű sötétszürke szövetruhát és egy fekete köpenyt öltött magára, melynek lehajtotta csuklyáját. Eddig a testén elhelyezkedő különféle sérülések hegeinek köszönhetően fedett el ilyen sok mindent, most már semmi szüksége nem volt rá – hiszen feltámadásakor azok mindegyike eltűnt. Viszont most sem számolt azzal az egyszerű ténnyel, hogy ez koránt sem volt valami feltűnésmentes.

Aleya már egy pillanat erejéig azt hitte, nem is ő volt az, de azonnal megismerte sárgás szempárjának gyűlölettel teli pillantását. De ennek ellenére nem volt hajlandó szó nélkül elsiklani az látottak felett.

- Travis? Veled meg mi történt? – tette fel a kérdést a helyiségben tartózkodó tisztek és katonák sokasága helyett is, de a Sith nem felelt. – Mi történt az arcoddal, hol van róla az a...

- Tudod meghaltam – vágta rá nemes egyszerűséggel, de valahogy nem lelkesedett a téma iránt. Különösen, hogy még most sem tudta, hogy ki, vagy micsoda valójában. – Ilyenkor előfordul egy-két nem mindennapi dolog.

- De hogya...

- Most mindenképp szükségem lesz egy új admirálisra, vagy elhallgatsz végre?! – szakította félbe mondandóját idegesen. Az tegnapi dolog még elment, bármilyen furcsa is volt, de mos már betelt a pohár. És ha a twi'lek tovább folytatta volna a kérdezősködést, lehet ténylegesen befejezte volna, amit a múlt hét folyamán elkezdett.

- Ahogy akarod – felelte közömbösen. – Egyébként most nekem volt igazam, Traya az első adandó alkalommal elengedte a Jediket. Szerinted mi lesz a következő: a hajtóművek, vagy a főreaktor?

- Elengedte?! – vágta rá Travis haragosan.

- Igen, a biztonsági kamerák rögzítették is. Most végezzük ki, vagy megvárjuk, amíg meg is öl valakit? – ekkor Travis elmosolyodott, számukra érthetetlenül. Ez számos alkalommal megtörtént már korábban, de akkor még nem láthatták.

- Nem muszáj megölni. Magam gondoskodom a méltó büntetésről – eközben sarkon fordult és heves léptek kíséretében hagyta el a helyiséget. Mivel most merőben más lábbelije volt, elmaradt a lépteit kísérő éktelen lárma. Ezen felül jóval kényelmesebbnek is találta ezt a ruhaviseletet, ezért úgy döntött, ennél marad a továbbiakban.

Rea az ágya szélén ücsörgött, nem is sejtve, hogy mi közelít felé. Egy szemhunyasnyit sem tudott aludni az éjjel, végig csak tűnődött. Ugyanis a kezdeti benyomás ellenére egyáltalán nem találta annak a fenyegető helynek a Nemezist, mint azt korábban képzelte.

Egész éjjel hallotta az öröket, akik a köztársasági katonákhoz merőben hasonlító történeteket meséltek, kártyáztak, tréfálkoztak. Mintha csak egyszerű emberek lennének, mint bárki más és nem a gonosz, melynek legyőzésére tanították.

Ekkor azonban érezte, hogy zavar támadt az erőben, ahogyan a Sith sötét nagyura kabinjához érve dühödten küldte félre az ajtaja előtt álló rohamosztagosokat, majd viharzott be a helyiségbe. Miközben azok a történetek tudatában inkább jó messzire húzódtak és hálát adtak az égnek, hogy nincsenek az ifjú helyében.

Azonban Travisnak esze ágában sem volt megbüntetni tettéért. A kínzással, fenyegetéssel és bántalmazással történő átállítás eredményes volt ugyan, de ő közel sem így csinálta. Észérvekkel lépre csalni az ellenfelet, elveszejtetni a hazugságok közé kevert igazság áradatában, amíg teljesen elveszik a két oldal között. Ez volt az ő módszere.

Ezért is épp ma döntött ruházata lecserélése mellett, így nem egy hatalmas Sith lépett be most az ifjú togruta ajtaján. Hanem egy jóvágású fiatalember, aki épp úgy nézett ki, mint bárki más. Kék szemeinek pillantása – így jóval kevésbé volt fenyegetőbb, ezért most inkább elfedte igazi mivoltát – és arcának vonásai most egy fekete álcát viselő Jedi benyomását keltették Rea számára. Aki irtózott a gondolattól, hogy a tegnap látott Travis tanítványa lesz, viszont így, már némileg könnyebben tudott megbarátkozni a helyzettel, miközben némán figyelte, ahogyan a látszólag huszonöt éves férfi helyet foglalt mellette az ágy oldalán.

- Miért csináltad? – fordította felé szemei már szinte kedves tekintetét. Jól jött most némi színjáték a nyers erő helyében.

- Nem tudom, miről beszélsz – hazudott a képébe Rea habozás nélkül, hiszen sok történetet hallott már arról, hogy mit tesznek ilyenkor a Sithek tanítványaikkal.

- Na jó, ezt most hagyd abba – förmedt rá Travis látszólag csak enyhén ingerülten. – Tudod, ha a tanítványom akarsz lenni, őszintének kell lennünk egymáshoz. Szóval nincs több hazugság, megértetted?

- Én nem „akarok”, a tanítványod lenni – vágta rá különös hangsúlyt fektetve erre a bizonyos szóra. – Csak azért vagyok az, mert kiirtottad volna Rylothot, ha nem teszem meg.

- És lám, megint egy hazugság. Azért egyeztél bele, mert élni akartál, nem pedig mert egy tipikus köztársasági hős szerepében akartál tetszelegni – és ez valóban igaz volt. Tisztán érezte már a szavak elhangzásakor aznap. Mintha lány nyitott könyv lett volna számára. S talán az is volt a kettejük közti Erőkülönbséget tekintve. – Szóval, miért csináltad?

- Nem hagyhattam meghalni a mesterem, segítenem kellett rajta. Vagyis, a régít...

- És mi lett volna, ha megkérsz rá, hogy kímélem meg az életüket? Ahelyett, hogy felszabadítót játszol?

- Nem engedted volna el – felelte szomorúan, majd elcsendesült egy pillanatra. Ekkor a legváratlanabb dolog történt: Travis a vállára tette a kezét egy együtt érző arckifejezés kíséretében. Persze ez csak a színjáték része volt, de teljességgel bevette.

- Látom még most sem érted. Az enyém az egész flotta, kedvem szerint rendelkezem veled. Te pedig a tanítványom vagy, tehát neked van a második legnagyobb beleszólásod a dolgokba érrefelé. De ahhoz, hogy ez működjön, bízunk kell egymásban, érted? Én azt mondtam, hogy megkímélem Rylothot, és meg is kíméltem – legalábbis egy sztenderd hét erejéig. De úgy vélte, addigra már csak meggyőzi. – Az, hogy még nem kötelezted el magad a Rend mellett, nem korlátoz semmiben. Ha valamit akarsz, közöld, tudom min mész keresztül – és ez valóban igaz volt.

- Mégis honnan tudhatnád, te sosem voltál Jedi. Nem értheted...

- Ami azt illeti az voltam. Nem tudom hallottál-e már Lucius Tyronról, aki százakat mentett meg egy terrortámadás elől?

- Nem – vágta rá, kételkedve szavahihetőségében. De ekkor Rylothra emelte tekintetét, amely tisztán látszott ekkor ablakából és még egyben volt, – persze, pár tűz már égett rajta,

hiszen még mindig el kellett foglalni valahogy – és a benne lakozó gyermeki ösztönök azt sugallták neki, hogy valóban igazat beszélt új mestere. Akinek szerencséje volt, hogy egy felkészületlen padawant fogott ki.

Egy lovag már könnyedén átlátna a szitán.

- Sejtettem, mindenki Yodáról mesél annak idejéről és persze Skywalkeréről. Engem valahogy mindenki elfelejtett.

- És aztán mi történt? Ha akkor Jedi voltál, miért álltál át?

- Egy új mentorom felnyitotta a szememet és megmutatta, hogy mi rejlik valójában az Erőben, melyet a Jedik képtelenek felismerni. És én meghoztam a döntésemet, ahogyan te a tiedet. Hamarosan te is rájössz majd, amire én. Felfedezed, hogy a Jedik és a Sithek nem is olyan különbözőek.

- De azok – vágta rá gondolkodás nélkül. – Mi a béke őrei vagyunk, ti pedig gonoszak vagytok. Pusztulást és szenvedést hagytok magatok után, káoszba taszítjátok a galaxist.

- Gonoszak? – nevetett fel Travis. – Hiszen te is itt vagy, pedig egyáltalán nem vagy gonosz. *Még nem, de később az leszel.*

- És mi van a többiekkel, mi van veled? Olyan nincs, hogy egy jó ember ki akarjon irtani egy teljes bolygót – ekkor felizzott Travis tekintete, ismét igazi valóját mutatta.

- Ezt te nem értheted. Nem, amíg egy Jedi ki nem vágja az életéért esedező lányod beleit, csak azért mert a Tanács úgy döntött. Ne is kelljen megértened...

- Sajnálom – vágta rá Rea, pedig koránt sem érzett részvétet. Inkább a puszta megszokás vezérelte. Viszont végre megértette miért is beszélt így Emmerson az előző tanítványról. Innen már nem volt nehéz kikövetkeztetni, hogy a kettő egy és ugyanaz a személy volt.

- Azért, mert Sith vagy, nem muszáj gonosznak lenned. A legtöbbünk azért gonosz, mert a haragjából kell táplálkoznia, hogy ne jusson a lányom sorsára és ez felemészti őket. De ha én tanítalak, elég erős leszel anélkül is, hogy felemészthetne. S ha győztünk, egyikünknek sem kell majd félnie, mind a saját utunkat járhatjuk majd.

- De akkor is mi vagyunk a jó fiúk. Mi véget vetettünk a Birodalom elnyomásának. Véget vetettünk Sidious rémuralmának.

- A Birodalom Sidious miatt volt olyan, amilyen. Egy ember miatt nem lehet az egészet elítélni. A Jedik közül is voltak, akik letértek a helyes útról, nem igaz?

- De igen, voltak. Viszont nálunk jólét van, mi nem törünk rá az egész galaxisra puszta hataloméhségből.

- Minket sem az vezérel – legalábbis nem mindenkit. – Volt idő, amikor ez így volt, de az már a múlté. Tévedsz abban, hogy a Köztársaság nem szít háborút. A peremvidékre is rátörtek, és ha ott győznek, mi jövünk majd. Ez a háború szükségszerű, hogy életben maradhassunk. Mert élni akarunk, akárcsak te. És mindenkinek joga van az élethez. Legyen az Sith, vagy Jedi – ezt igaznak vélte, de egy sem marad majd, ha hatalomra kerül. Nem azután, amit Lizarával tettek.

- És mi lesz velem? Ha szerinted mindkét félnek joga van létezni, akkor miért kellene a Sith ösvényt követnem?

- Csak eleinte kell majd, hogy tisztább látóköröd lehessen. A végén szabadon döntesz majd a két oldal között. De a megfelelő döntés meghozatalához minden oldalról meg kell vizsgálnod a dolgokat. Most már voltál Jedi, ideje, hogy megismerd a Sithek útját. Aztán szabadon dönthetsz majd, erről kezeskedem – ezután már csak elméjében folytatta mondandóját. – *De akkorra már az enyém leszel, bármire rávehetlek majd. Gondoskodom róla, hogy a mi utunkat válaszd.*

Az elhangzottak pedig ténylegesen gondolatba ejtették Reát. Melyeket egy tapasztalt Jedi könnyedén elvetett volna, most valósággal beleivódtak elméjébe. De végül elhessegette a hallottakat, mintha meg sem történtek volna.

- Nem hiszek neked – felelte végül hosszas gondolkodást követően.

- Mint mondtam: ahhoz, hogy ez működjön, bízunk kell egymásban. Én nem hazudok neked, és te sem nekem – legalábbis jövő hétig.

Travis valahogy sejtette, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű. Viszont így is majdnem sikerrel járt, érezte, hogy csak egy kicsi hiányzott. Éppen ezért úgy döntött nem adja fel, talán ha valamivel nyomatékosíthatná a dolgokat. Ekkor Ryloth füstfelhőkkel teli felszínére pillantott, és felötlött neki a tökéletes megoldás.

6 órával később:

Zömök csapatszállító járművek érkeztek Ryloth sivatagos felszínére, épp az alkonyzóna közepén. Ahol még elviselhető volt az időjárás.

- Uram, nem korai ez még? – kérdezte Silk Travistól, amint az egyik erődítmény felé vették az irányt járművükkel. – Egy napja sincs még a tanítványod.

- Ezt sosem lehet elég korán elkezdni – ekkor Rea felé fordította tekintetét. – Készen állsz?

- Azt hiszem – a tegnapit leszámítva ez volt a lány első éles bevetése. Most kénytelen volt bízni a új mesterében, ahogyan neki is benne. Vállvetve kell, hogy harcoljanak.

A csapatszállítók rövidesen elérték úti céljukat, az egyik hegygerincen húzódó roppant erődítmény lábát, ahol hatalmas csata volt kibontakozóban, melynek a kellős közepébe keveredtek. Travis elgondolása egyszerű volt: most meglátja milyen az igazi harc, hogy mennyire nincs különbség a felek között. Rájön, hogy mind csak a holnapot szeretnék megélni. És ez már az első perctől fogva működni látszott.

Reát ugyanis teljességgel ledöbbsentették a látottak, ahogyan kiléptek járművükből és azt egy becsapódó rakéta robbantotta ezernyi apró darabra, amint felszállni készült. S miközben az izzó sorra zuhantak alá a magasból, meghökkentő látvány tárult elé.

A hegygerincen lévő twi'lek és köztársasági harcosok elszántan küzdöttek és mindennel tüzet nyitottak a birodalmiakra, amijük csak volt. Sorra záporoztak az hatalmas lézer és ionnyalábok az egyre csak közeledő tankok, AT-ST-k, valamint AT-AT-k sokaságára, miközben rohamosztagosok ezrei kísérték őket. És nem egy talált közülük.

Az egyik AT-AT irányító egységét telibe kapta egy ionágyú lövedéke, s az élettelenül zuhant alá a katonák sokaságára, majd robbant fel a talajra érkezve, de a birodalmiak is viszonzták a tüzet. Ezért mindkét irányból hatalmas robbanások és halálsikolyok rengetege hallatszott a lézéráradat közepette. Az egész csatamező lángokban állt már s az ide-oda cikázó vörös lézernyalábok töltötték meg Ryloth levegőjét. S most őket is célba vette az ellenség.

A mellettük masírozó AT-AT-nek köszönhetően csak néhány lézernyaláb fenyegette őket, melyeket még Rea is könnyűszerrel hárított újonnan kapott fényszabalyja vörösen izzó pengéjével, amely ugyan nem tartozott kedvenc színei közé, de most csak ezzel kellett beérnie. Valamint a köztársasági katonák megölésének gondolatától is irtózott, de esélytelen volt, hogy innen bárkivel is végezhesen. Mindössze saját biztonságára kellett ügyelnie valamicskét, de Travis egyébként sem engedte, hogy baja essen.

Hiszen előre látott minden növendéke felé érkező fenyegetést és könnyű szerrel ugrott oda, majd hárította a veszélyesebbeket. Jómaga inkább kerülgette mintsem védte a felé érkezőket, úgy túl egyszerű lett volna.

Ekkor elérkezett a Travis által várt pillanat, miközben a klónok egy kisebb csoportja megrohmozta a komplexumot. Ugyanis Rea kezdett ráébredni a háború kegyetlen valóságára. Amely egyáltalán nem úgy zajlott, mint ahogyan azt elképzelte.

Nem a gonosz birodalmiak mészárolták a büszke köztársasági harcosokat, kölcsönös volt a pusztítás. Mindkét oldalon sorra robbantak fel az ágyúk, harcjárművek és haltak meg a katonák, akik egyáltalán nem küzdöttek olyan különbözően, mint hitte. Itt nem számított a becsület. És Rea most érezte, hogy csak egy gondolat járja át elméjüket: hogy megéljék a holnapot. Itt senki sem akart gyilkolászni, mindenki csak túl akarta élni a csatát.

Melynek a legjobb módja az volt, ha előbb végeznek a másikkal, mint az velük. Ez volt a kegyetlen valóság. Most már látta, hogy nincs különbség a két fél katonái között, igazat mondott mestere. Hiszen a saját szemével látta, ahogyan mindkét fél a legaljasabb és becstelenebb eszközök egész tárházát vetette be az életben maradása érdekében. Itt nem volt jó, vagy rossz. Csak győztes és vesztes. És ha Travisnak igaza volt ebben, akkor a Síthek tényleg csak az életben maradásért harcolnak, amely születéstől kapott joga bármely egyének tanításai szerint. Hogyan is tagadhatnák ezt meg bárkitől is?

Hiszen régebben még a jó útra léphettek a sötét oldal szolgálói is. A régi Jedik ezt megengedték, bizonyos feltételek mellett. De most, már csak szó nélkül lemészárolnak mindenkit, aki kapcsolatba került az Erő sötét oldalával, ebben valóban igaza volt mesterének.

És ha ebben Travisnak valóban igaza volt, akkor tényleg minden elhangzott szava igaz lehetett – még most sem jutott eszébe, hogy a hazugságok és igazságok kétes keverékével próbálta megtéveszteni – beszélgetésük folyamán és valóban választás elé állhat majd. Tehát megtapasztalhatja a sötét oldalt, anélkül, hogy az felemésztené.

És így már nem is hangzott olyan rosszul ajánlata, hiszen ha kitanítja soha nem látott dolgokra lehet majd képes, iszonyatos hatalomra tehet szert és még Jedi is maradhat – tökéletesen működött Travis elgondolása, ezt érezte Rea elméjében: megtette az első lépést.

Így minden tökéletesen a tervei szerint alakult az elmúlt napok folyamán. Hiszen az által, hogy Aleyára bízta az ürccsatát sejtése szerint lelte meg útját ismételten a twi'lek, ezáltal megszűnt a közvetlen fenyegetés és még életben is hagyhatta, nagy kár lett volna egy ilyen értékes szövetségésért.

Dalen meghalt ugyan, de úgy sem volt már szüksége rá, tökéletesen elvégezte a feladatát. Mivel így az általa számított helyen és időben csaptak le a köztársaságaik az Imperióra, így nem volt nehéz kitalálni, hol érik majd a lövések és hova is fog zuhanni.

Rea nagy meglepetésként érte, de tökéletesen működött rögtönzött elgondolása. A két Jedi fogdája mellett elsuhanó katonák pontosan az általa előkészített szöveget mondták. A szándékosan csak két főre szabott őrség egyik tagja a terv szerint indult el ebédelni, amint meglátta a folyosón kikandikáló togruta kíváncsi tekintetét. Valamint Emmerson is épp időben érkezett, hogy elsimítsa az esetleges fennakadásokat.

A két Jedi könnyű szerrel jutott át a szándékosan alig őrzött hangáron, majd oldott kereket a tudattal, hogy öt nap múlva lebombázzák Ryloth felszínét. És Travis jól tudta, hogy ezt nem fogja szó nélkül hagyni az oly büszke Köztársaság és egy egész flottát küldenek majd aznap a megállítására. Így nem kell elébe mennie az ellenségnek, a hazai pálya előnyeit élvezheti. Ugyan túlerőben lesznek, de erre is kiötölt már valamit csavaros elméjével.

És most itt van a csata, ahol Rea végre megláthatta, amit látnia kellett. Sok embere adta miatta életét, de megérte. Hiszen a Képesség átadása milliónyi katona életénél is többet jelentett számára – mi más szükség lett volna rá, ha a jövő héten úgyszólván porig égetik majd Rylothot?

Egy pillanat erejéig minden tökéletesnek tűnt számára, de a sors fintora, vagy tán maga az Erő ismét úgy döntött, hogy keresztülhúzza számításait. Ugyanis az egyik nagy erejű lézernyaláb egyenesen a mellettük elhaladó monstrum bal első lábába csapódott és könnyedén törte át az AT-AT fémes burkolatát.

S egy éles hang közepette tépte le a robosztus gépezet lábát, amely hatalmas robajjal csapódott Ryloth finom homokjába, nem egy hősiezen küzdő rohamosztagost maga alá temetve. De legrosszabb még csak most következett.

Ugyanis a keletkező lökeshullám most hatalmas erővel lökte meg a már csak három lábbal rendelkező monstrumot egyenesen az ellenkező oldalra. Épp, ahol ők is tartózkodtak jelenleg. És mivel lekötötte figyelmüket az egyre erősödő lézerráradat háritása, csak az utolsó pillanatban vették észre a feljük egyre gyorsuló ütemben közelítő duracélszörnyet. Úgy tűnt, az Erő ismételten választás elé állította a Sith sötét nagyurát.

Ugyanis már nem maradt elég idejük, hogy elugorhassanak. Legalábbis nem mindketten, Rea túl közel állt a fenevadhoz, hogy időben kiérhessen alóla. Travis viszont feltarthatta az Erővel, amíg biztonságos távba nem húzódik, de akkor ő nem ér ki alóla és hal szörnyet a hatalmas monstrum vaskos páncéllemezei alatt. A lehetőségek adottak voltak. Már csak egyetlen kérdés maradt, miszerint ki a fontosabb Travis számára:

A saját vagy pedig Rea élete?

Darth Raven